již postoupil parcelant dřívější, čímž tedy povinnost stanovená v § 2 statutu z r. 1910 byla již jednou splněna.

V daném případě obec pozemku potřebného k utvoření ulice nové nabyla již jednou in natura od dědiců Josefa M., a to právě k tomuto účelu. Nemůže tedy od st-lky požadovati ještě peněžitou náhradu za tento pozemek z titulu potřeby, která byla již jednou uspokojena dřívějším parcelantem, neboť tím by obec byla bezdůvodně obohacena, když by k témuž účelu obdržela od jednoho parcelanta pozemek in natura a od druhého ještě vedle toho peněžitou náhradu za tentýž pozemek.

Při tomto skutkovém a právním stavu neměl nss důvodu zkoumati, jaká by byla situace v tom případě, kdyby obec byla vlastnicí potřebného pozemku z nějakého titulu jiného.

Z obsahu nař. rozhodnutí je patrno, že žal. úřad uložil st-lce, aby částku 12.454 Kč 81 h zaplatila obci, a to jako plnění podle § 2 statutu z roku 1910 a § 13 stav. řádu, které ukládají parcelantovi povinnost přispěti k utvoření nové ulice. Žal. úřad vychází zřejmě z toho názoru, že nárok na tuto částku má obec a nikoli snad dědicové Josefa M., jejichž žádost z 14. června 1927 byla pouze podnětem k tomu, že do parcelačního výměru byla pojata shora uvedená podmínka č. 6. Otázka, zda zmínění dědicové M. snad postoupili k utvoření nové ulice větší plochu než byli podle statutu či podle pravoplatného rozhodnutí stavebního úřadu povinni a zda tím bylo zmenšeno břemeno, které mělo po právu postihnouti st-lku jako parcelantku, týká se jenom poměru obou těchto parcelantů, a je jejich věcí, jak ji mezi sebou vyřeší. Otázka ta nemůže však míti žádný význam při rozhodování o veřejnoprávní povinnosti st-lky postoupiti o b c i pozemek ke zřízení nové ulice. K tomu budiž jen poznamenáno, že nss není povolán zkoumati, zda a jaký nárok proti st-lce vzešel dědicům Josefa M. ze skutečností shora vylíčených a zda a jakým způsobem by jej mohli proti ní uplatňovati.

Č. 12.704.

P o j i š ť o v a c í p r á v o. — Ř í z e n í s p r á v n í: * Zrušil-li správní úřad platební výměr pojišťovny pro nesprávné poučení o opravných prostředcích, v důsledku čehož bylo odvolání sice podáno podle daného nesprávného poučení včas, avšak opožděně vzhledem k zákonné lhůtě, neporušil postupem tím ustanovení § 189 odst. 4 zákona č. 221/24 Sb. ve znění zákona č. 184/28 Sb.

(Nález z 23. prosince 1936 č. 17.350/36.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Mladé Boleslavi proti rozh. zem. úřadu v Praze z 28. března 1934 o sociálním pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. úřad v Mladé Boleslavi zrušil výměrem z 16. prosince 1933 u příležitosti odvolání zem. ústavu pro choromyslné v Kos-

monosích platební výměry okr. nem. pojišťovny v Mladé Boleslavi z 25. dubna 1932 pro nesprávné poučení o opravných prostředcích a to proto, že v obou výměrech jest uvedena 14denní lhůta odvolací a za místo podání jest označena okr. správa politická v Mladé Boleslavi, úřad takového označení však dnes neexistuje a dle § 239 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. má strana právo podati proti výměrům nositelů pojištění odvolání do 15 dnů u nositele pojištění.

Zem. úřad v Praze nevyhověl nař. rozhodnutím odvolání stěžující si pojišťovny z výměru I. stolice a potvrdil jej z důvodů v něm uvedených. K vývodům odvolání podotkl toto: Nesprávným poučením se stalo, že strana podala odvolání přímo u okr. úřadu v Mladé Boleslavi, odkud bylo postoupeno okr. nem. pojišťovně po uplynutí zákonité odvolací lhůty, tudíž opožděně. Byla proto strana zkrácena ve svých právech uvedeným nesprávným poučením o odvolacích prostředcích, což se příčí ustanovení § 189 odst. 4 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., dle kterého nesprávné poučení straně na újmu býti nesmí.

Stížnost podaná k nss napadá toto rozhodnutí pro nezákonnost z toho důvodu, že žal. úřad neuložil okr. úřadu, aby se zabýval věcným obsahem stížnosti zem. ústavu pro choromyslné v Kosmonosích. Stížnost se opírá o ustanovení § 189 odst. 4 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., kterémužto ustanovení je po názoru stížnosti rozuměti tak, že stížnost do výměru pojišťovny není vázána žádnou lhůtou a může býti podána kdykoliv, jestliže bylo dáno poučení o opravných prostředcích nesprávně. Jenom tehdy, kdyby poučení nebylo vůbec dáno, stal by se výměr pravoplatným, jestliže mu nebylo odporováno do 6 měsíců ode dne doručení. V dalším tvrdí stížnost, že nesprávným poučením o opravných prostředcích zaměstnavateli žádná újma nevznikla.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle všeobecných zásad řízení správního, které i judikaturou nss jsou uznávány, jest opravný prostředek považovati za podaný náležitě a včas toliko tehdy, došel-li na místo zákonem určené a ve lhůtě zákonem stanovené. Pouze tenkráte, došel-li rekurs na příslušné místo podací a včas, jest úřadu povolanému k rozhodování o rekursu uložena povinnost, aby o opravném prostředku jednal a meritorně se věcí zabýval (srov. nález z 2. října 1934 č. 20.891/32, Boh. A 11.457/34).

§ 189 odst. 4 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., o jehož výklad v tomto sporu jde, zní: »Výměr obsahujž také poučení o opravných prostředcích. Nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu. Nebylo-li straně dáno poučení vůbec a výměru nebylo odporováno do 6 měsíců ode dne doručení, stává se výměr pravoplatným.« Podle § 239 odst. 5 cit. zákona činí lhůta pro opravné prostředky proti výměrům nositelů pojištění 15 dní ode dne doručení výměru, ten den v to nečítajíc. Opravný prostředek je podati u nositele pojištění, proti jehož výměru směřuje.

V daném případě je nesporno, že platební výměry, jež byly nař. rozhodnutím zrušeny pro nesprávné právní poučení, byly opatřeny nesprávným poučením jak co do místa podacího, tak co do lhůty odvolací, a rovněž je nesporno, že v důsledku tohoto nesprávného poučení došly

stížnosti zúčastněné strany na řečené platební výměry na místo podací zákonem stanovené až po zákonné lhůtě. Na sporu je toliko otázka, byly-li řečené platební výměry po právu zrušeny pro nesprávné poučení o opravných prostředcích či mělo-li býti rozhodováno hned o věcném obsahu stížností zúčastněné strany.

Žal. úřad potvrdil výměr I. instance, zrušující sporné platební výměry pro nesprávné poučení, opíraje se při tom o ustanovení, obsažené v 4. odst. § 189 poj. zákona, že nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu. Nss nemohl se přikloniti k vývodům stěžující si pojišťovny, že úřad byl povinen zabývati se meritem stížnosti.

Dojde-li stížnost opožděně na místo podací, je podle toho, co svrchu dovozeno, zásadně vyloučeno v ě c n é rozhodování. V daném případě se tak stalo v důsledku nesprávného poučení a na ten případ dopadá speciální ustanovení 4. odst. § 189 poj. zákona, podle něhož nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu, to znamená, aplikuje-li se toto ustanovení na daný spor, že opravný prostředek, podaný opožděně v důsledku takového nesprávného poučení, nemůže býti odmítnut pro opoždění, avšak nelze z ustanovení toho dovoditi, že by ustanovení to ukládalo úřadu povinnost ihned věcně rozhodnouti. Odstranil-li tedy úřad újmu, hrozící straně z nesprávného poučení, t. j. odmítnutí stížnosti pro opoždění, tím, že zrušil sporné platební výměry pro nesprávné poučení o opravných prostředcích, a umožnil-li tak zúčastněné straně, aby podala opravný prostředek včas a na patřičné místo podací, nelze říci, že by se byl dopustil nezákonnosti. Stížnost se tu arci dovolává i ustanovení, obsaženého v 4. odst. § 189, kde se praví, že nebylo-li straně dáno poučení vůbec a výměru nebylo odporováno do 6 měsíců ode dne doručení, stává se výměr pravoplatným. Neprávem, neboť o takový případ tu nejde. V dnešním případě poučení bylo dáno, a to poučení nesprávné, i je právním pramenem pro posouzení tohoto sporu jediné ustanovení shora citované, že nesprávné poučení nemůže býti straně na újmu.

Č. 12.705.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. Předpokladem krácení stát. odpočivného platu podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. je skutečnost, že poživatel má vedle tohoto odpočivného platu ještě stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové. — II. Činí-li polovina částky výdělečného příjmu více než celý odpočivný plat, může výplata odpočivného platu býti zastavena, předpokládajíc, že percipientu zůstane na výdělečném příjmu aspoň 24.000 Kč. — III. Podle § 9 zákona č. 287/1924 Sb. může býti vrácení přeplatku percipientu uloženo i najednou.

(Nález z 29. prosince 1936 č. 15.831/36.)

V ě c: Dr. Mořic K. v Dunajské Stredě proti rozh. gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 3. března 1934 o zastavení výplaty odpočivných požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.